

Θέμα: «Ποιο είναι το στρατηγικό πλάνο, ώστε η διεκδίκηση των Γερμανικών αποζημιώσεων να αποκτήσει ουσιαστική υπόσταση;»

Ο κύβος ερρίφθη. Έφτασε η ώρα για να διεκδικήσουμε από τους Γερμανούς τις αποζημιώσεις για τις χιλιάδες ζωές που χάθηκαν και τις καταστροφές που προκάλεσε η κατοχή της χώρας μας από τους ναζί. Το πόρισμα της αρμόδιας διακομματικής Επιτροπής της Βουλής που κατατέθηκε στην Ολομέλεια του Σώματος είναι σαφές και εμπεριστατωμένο. Έχουμε όλα τα στοιχεία για να ζητήσουμε να μας αποζημιώσουν. Αρχικά σε διπλωματικό επίπεδο κι αν αυτό δεν αποδώσει, με προσφυγή στα αρμόδια διεθνή δικαστήρια.

Μέσα σε διάστημα λίγων ημερών ο Αλέξης Τσίπρας έθεσε το θέμα. Πρώτα με μια ανάρτησή του στην οποία ανέφερε ότι η Ευρώπη πρέπει “να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων σε ό,τι αφορά το χρέος”, θυμίζοντας και τη συμφωνία για τη ρύθμιση του γερμανικού χρέους το 1953 την οποία είχε υπογράψει και η Ελλάδα ως νικήτρια χώρα του Β’ Παγκόσμιου Πολέμου και ως ένα κράτος που υπέστη τεράστια δεινά από τους κατακτητές. Και πρόσθεσε: “Η Ευρώπη οφείλει να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, να στρέψει το βλέμμα της στο μέλλον, συνυπογράφοντας ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο που διασφαλίζει την ευημερία των λαών της”.

Ο Τσίπρας πήγε και κατέθεσε στεφάνι στο μαρτυρικό Κομμένο της Άρτας. Μιλώντας στους συγκεντρωμένους κάλεσε σε συνεννόηση την κυβέρνηση της Γερμανίας λέγοντας “είναι πλέον καιρός και η γερμανική κυβέρνηση σε κλίμα συνεννόησης και καλής πίστης, να αναγνωρίσει ότι το θέμα είναι ανοιχτό και επιτέλους να καθίσει στο τραπέζι της διαπραγμάτευσης”. Και πρόσθεσε πως “για την διεκδίκηση των γερμανικών επανορθώσεων και του κατοχικού δανείου η χώρα μας για πρώτη φορά έχει συγκροτημένη εθνική στρατηγική”.

Το θέμα πήρε διαστάσεις και στο διεθνή Τύπο. Ακόμη και το γερμανικό περιοδικό Der Spiegel παρουσίασε θέμα για τις πολεμικές αποζημιώσεις που οφείλει η Γερμανία στην Ελλάδα. Μάλιστα στο άρθρο γίνεται αναφορά στο πως η ελληνική κυβέρνηση θα μπορούσε να διεκδικήσει τα 296 δις. ευρώ που της χρωστάει η Γερμανία.

Ο χαρακτηριστικός τίτλος του δημοσιεύματος ήταν “Πως η Ελλάδα θα μπορούσε να μηνύσει την Γερμανία για τα 296 δισεκατομμύρια ευρώ που της χρωστάει”. Και ανέφερε μεταξύ άλλων “Μετά από δυόμισι χρόνια, η ελληνική κοινοβουλευτική επιτροπή, υπέβαλε μια έκθεση στην οποία τεκμηριώνονται νομικά οι οφειλές της Γερμανίας προς την Ελλάδα”.

Για να σημειώσει αμέσως μετά ο συντάκτης του πως: “η καταβολή των γερμανικών αποζημιώσεων είναι μια νομική και ηθική επιταγή”.

Επειδή έχουμε στο νου μας όπως πρόκειται για μια πολύ δύσκολη υπόθεση. Οι Γερμανοί θα μας πολεμήσουν σκληρά, θα μας εκβιάσουν.

Άλλωστε θα έχουν και συμμάχους. Όπως είχε το 1953 η τότε Δυτική Γερμανία τη στήριξη των Αμερικανών, των Γάλλων και των Άγγλων για να πετύχει τη μείωση του χρέους και να υπερισχύσει οικονομικά της τότε Ανατολικής Γερμανίας.

Από την γερμανική πλευρά “αρχιτέκτονας” της συμφωνίας του 1953 ήταν ο Χέρμαν Αμπς. Υποστηρικτής των ναζί και διοικητής της Deutsche Bank την περίοδο του χιτλερισμού, μόλις καταλήφθηκε η χώρα του από τους Συμμάχους “άλλαξε πουκάμισο” και έγινε άτυπος οικονομικός σύμβουλος των βρετανικών δυνάμεων κατοχής στην Γερμανία κι αργότερα συνεργάτης του καγκελάριου Αντενάουερ, αλλά και διοικητής της Deutsche Bank μέχρι τη δεκαετία του 1970. Αυτός ο πατεντάτος υποστηρικτής του Χίτλερ είχε και ... “ελληνική δράση”.

Συμμετείχε κατά την περίοδο της γερμανικής κατοχής στη χώρα μας, στο αναγκαστικό (κατοχικό) δάνειο του Χίτλερ από την Ελλάδα το 1942 και στον έλεγχο του τραπεζικού συστήματος. Ο τραπεζίτης αυτός από το 1951 ήταν επικεφαλής της δυτικογερμανικής αντιπροσωπείας.

Πόσο από το “κούρεμα” του γερμανικού χρέους το 1953 αντιστοιχούσε στην κατεστραμμένη Ελλάδα είναι δύσκολο να υπολογιστεί. Στοιχεία δεν είναι διαθέσιμα. Ούτε και τον καιρό υπογραφής της συμφωνίας. Τότε δεν συμμετείχε ελληνική αντιπροσωπεία και η συμφωνία υπογράφηκε μετά από τον Έλληνα πρεσβευτή στο Λονδίνο Λέοντα Β. Μελά. Το μόνο, που έγινε γνωστό, ήταν πως “ειδική διάταξη της συμφωνίας προβλέπει τον διακανονισμό των ελληνικών ιδιωτικών απαιτήσεων κατόπιν αποφάσεως του προς τούτου συσταθισμένου διαιτητικού δικαστηρίου”. Υποτίθεται ότι οι διαπραγματεύσεις για τις επιμέρους ρυθμίσεις θα συνεχίζονταν και τα αποτελέσματα θα υποβάλλονταν για έγκριση σε Ουάσιγκτον, Λονδίνο και Παρίσι.

Υπάρχει όμως και ένα επιχείρημα που μπορεί να αξιοποιήσει τώρα η Ελληνική πλευρά. Το 1946, η Δυτική Γερμανία είχε καταδικαστεί να πληρώσει 7 δις δολάρια στην Ελλάδα ως αποζημίωση για την κατοχή της χώρας, ποσό που δεν ρυθμίστηκε με τη Συμφωνία του Λονδίνου. Όμως και στο θέμα αυτό ο γερμανικός ισχυρισμός που προβάλλει και σήμερα το Βερολίνο είναι ο εξής: Η Ελλάδα αποδεχόμενη τη γερμανική ενοποίηση στο πλαίσιο της Συνθήκης της Μόσχας στερήθηκε τη δυνατότητα να αξιώσει αποζημιώσεις.

Σύμφωνα με μια ερώτηση που κατατέθηκε τον Φεβρουάριο του 2012 στο Ευρωκοινοβούλιο από τον Ντανιέλ Κον –Μπεντίτ, το χρέος αυτό έφτανε ένα ποσό πάνω από 80 δις ευρώ, λαμβανομένων υπόψη των τόκων και το κεφάλαιο. Ωστόσο από την πλευρά των ελληνικών κυβερνήσεων μέχρι και σήμερα δεν υπήρξε προσφυγή σε Διεθνές Δικαστήριο. Οι ελληνικές κυβερνήσεις περιορίστηκαν σε κάτι λίγες υποτροφίες σε παιδιά των Καλαβρύτων ή του Διστόμου για να σπουδάσουν στην Γερμανία, όχι σε Πανεπιστήμια, αλλά σε Μέσες Τεχνικές Σχολές.

Το γερμανικό χρέος δεν περιέχεται στην πιο σημαντική διμερή συμφωνία Ελλάδας-Γερμανίας της εποχής, τον Νοέμβριο του 1953 ούτε στα επόμενα πρωτόκολλα, με τα οποία αναπτύχθηκε η διείσδυση του γερμανικού κεφαλαίου στην Ελλάδα “για την ανοικοδόμηση της χώρας” μας.

Αντίθετα, κάποια αναφορά γίνεται σε εμπιστευτικό πρωτόκολλό του Ιουλίου του 1957 για τη χρησιμοποίηση δυτικογερμανικών κεφαλαίων σε μάρκα από τα διαθέσιμα του σχεδίου Μάρσαλ. Αυτό σήμαινε ότι το συνάλλαγμα που πήρε δωρεάν η τότε Δυτική Γερμανία για την ανάπτυξή της από την αμερικανική βοήθεια εξάγονταν σε μάρκα για επενδύσεις μεγάλων γερμανικών εταιρειών, στην Ελλάδα ! Υπάρχει όμως και κάτι άλλο τραγικό για τη στάση των ελληνικών κυβερνήσεων. Η Ελλάδα που

χάρισε τα γερμανικά χρέη το 1953, δεν διεκδίκησε και δεν πήρε στη συνέχεια ό,τι είχε δικαίωμα μετά το γερμανικό "κούρεμα".

Κι όλα αυτά, τη στιγμή που η Δυτική Γερμανία χρωστούσε στην Ελλάδα από υπόλοιπο του "κουρέματος" του 1953, συν τις πολεμικές επανορθώσεις-αποζημιώσεις, συν το κατοχικό δάνειο!

Κατόπιν όλων των ανωτέρω ερωτάσθε

1^ο Ποιες πρωτοβουλίες αναπτύχθηκαν, σε διπλωματικό επίπεδο, μετά την παράδοση του πορίσματος της διακομματικής επιτροπής της Βουλής;

2^ο Πόσο χρόνο προτίθεσθε να δώσετε για να εξαντληθεί κάθε διπλωματική πρωτοβουλία;

3^ο Ποια νομική προετοιμασία έχει έως τώρα γίνει, αν δεν τελεσφορήσουν οι προσπάθειες μέσω της διπλωματικής οδού;

4^ο Γενικότερα, ποιο είναι το στρατηγικό πλάνο, ώστε η διεκδίκηση των Γερμανικών αποζημιώσεων να αποκτήσει ουσιαστική υπόσταση;

Ο ερωτών βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος